

5. POSTNA – TIHA NEDELJA (A): Jn 11,1-45

Dr. Marjan Turnšek, predsednik SKU

*Človek, ki mu je usojena smrt,
se tako trudi, da bi preprečil smrt,
ne potrudi pa se enako, da bi se izognil grehu,
čeprav je poklican živeti večno.*

Sv. Avguštin, Razlaga Jn, Homilija 49

Letos je prišla tiha nedelja v »tihan čas«, ko je veliko manj zunanega hrupa in nemira (razen v bolnišnicah in nekaterih domovih za starejše). Za notranji nemir pa ne moremo reči kaj podobnega. Čas pandemije dela še kako nemirno našo življenje. Krst in žar je v teh časih v bližnji in daljni okolici naše domovine, počasi pa tudi pri nas, preveč, da zmanjkuje prostora zanje. A naše življenje ne sme postati »pogrebni sprevod«.

Evangelij o obuditvi Lazarja sporoča veselo vest, da Jezus ne obupuje pred našimi grobovi. Življenje brez Gospoda je kot grob. Kot je rekla Marta: »Ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi umrl« (Jn 11,32). Kjer ni Boga, življenje usiha in smrt poseljuje prostor življenja. Današnje evangeljsko dogajanje poteka okoli groba; šele na koncu se Lazar vrne v življenje.

Grob lahko ima tudi simbolni pomen. Lahko pomeni tudi grobove, ki smo si jih sami skopali ali pa nas je vanje pahnilo življenje. *Grob je simbol vseh situacij smrti, krajev brez pravega življenja, brez upanja.*

Vanje ne zrimo z obupavanjem, ampak s prošnjo Gospodu, naj nas reši iz njih. Kot je zagotovil po preroku: »Glejte, jaz odprem vaše grobove, vzdignem vas iz vaših grobov, o moje ljudstvo« (Ezk 37,12). Odprite srca temu oznanilu!

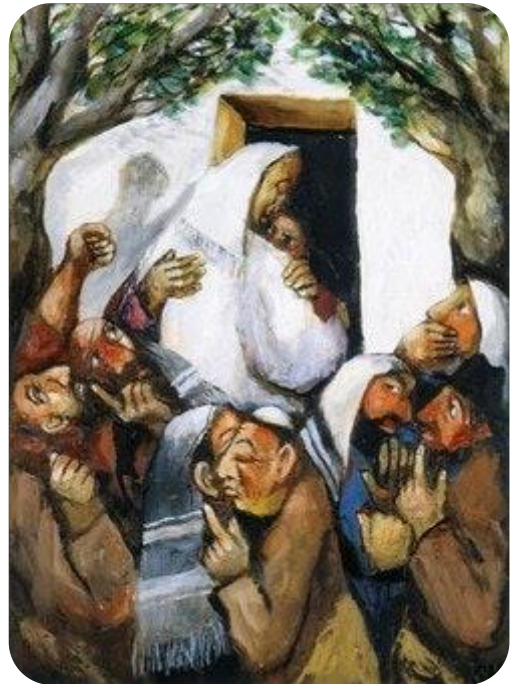
V grobu smo, ko tičimo v stalnem pritoževanju, samopomilovanju brez konca, v jamranju, v obtoževanju drugih, v zaprtosti vase, v žalosti in prevelikih skrbih ... Čas epidemije je idealen, da zlezemo v kakšnega izmed njih. Marija, Lazarjeva sestra, je doma, miruje in joče. Njen jok je nalezljiv, pretrese. A ji je namenjena beseda: »Učitelj je tukaj in te kliče« (v. 28). Tudi njo kliče iz življenja, ki ga je naredila za grob. *Klic, ki velja tudi danes: ne ostajaj negiben, sedeč doma na kavču (simbolno), in ne delaj iz svojega življenja prostor jadikovanja, strahu, obupa ...*

Jezus te kliče ven (ne dobesedno, moramo ohranjati potrebno samoizolacijo), da ponovno najdeš upanje: kliče te, da pokličeš osamljene, da organiziraš »srečanja« (pa tudi če tokrat samo virtualna).

Vsi smo Lazarji. Njegovo ime pomeni »Bog pomaga«. Marija in Marta sporočita prijatelju Jezusu: »Tisti, ki ga imaš rad, je bolan« (v. 3). Govorita o nas. Jezus nas ima rad in tudi bolni

smo; nekateri na telesu (COVID-19 ...), drugi na duši (negativna čustva ...) ali v duhu (greh). Jezusovo učlovečenje je njegov prihod v Betanijo, saj pomeni »hiša trpljenja« (Slovenci rečemo »solzna dolina«) in zato predstavlja naš svet. Jezus pride klicat »iz grobov«. A vstop v trpljenje drugega ima vedno sorazmerno visoko ceno. Jezus se vrne v Judejo, kjer so ga malo prej želeli kamnati. Da bi rešil prijatelja, se je pripravil soočiti s smrtjo! Koliko zdravnikov, bolniškega osebja, osebja v domovih za starejše, policistov, vojakov, trgovcev, politikov, prostovoljcev ... prav v teh dneh počne isto! Podprimo jih z molitvijo in nato še na druge načine, kot moremo. Kasneje bo Jezus to tudi izrekel: »Nihče nima večje ljubezni ko ta, ki da življenje za svoje prijatelje!« (Jn 15,13). In obuditev Lazarja je res pospešila njegovo smrt, ki se je bomo spominjali na veliki petek.

V situaciji pandemije, pred grobom, pred trpljenjem in smrtjo se odziva vsak po svoje. Marta si mora priznati, da kot Jezusova dobra prijateljica sicer veliko ve o njem, a kljub temu ne veruje, da lahko Jezus temeljito spreminja življenja ljudi. Marta velikokrat ponovi »jaz vem«. Morda tudi naša vera sloni na poznanju, študiju, poglobljanju, vero-uku ... A ko Jezus prosi, naj odmaknejo kamen od Lazarjevega groba, ga Marta želi ustaviti: »Saj že razpada!« Ni še prehodila celotne poti, ki se vije od »vedeti za Božje stvari« do »verovati v Kristusa«. Jezus sam ji pomaga narediti korak naprej: »Vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?« (v. 26) A svoj hitri odgovor, da veruje, pred grobom sama zanika s svojo držo. A odlomek je napisan nam, govori o meni in tebi, brat in sestra. Torej: »Veruješ v to?«

Jezus vrne v zemeljsko življenje razpadajoče truplo. Simbolno smo to mi takrat, ko se počutimo prav »razpadajoče« (»vse mi je padlo dol«, »vse mi gre po zlu«, »izgubljam tla pod nogami«, »to je pa za umret«, »raztrgalo me bo« ...), izgubljene in brez prihodnosti. Ob takšnih trenutkih mislimo, da je nemogoče ponovno polno zaživeti. In kaj stori Jezus: odstraniti težak kamen, ki pritiska naše življenje. Jezus odpre grob, a ven moramo priti sami in imeti pogum soočiti se z realnostjo, z resnico ... Potek osvoboditve ni hipen: Lazar ima noge, roke in glavo še povite s povoji. Bog uporabi posrednike: prosi druge, da mu odvijajo povoje. Brez dvoma smo tudi mi poklicani, da sprejmemo te posrednike (da nas odvijajo) ali da sami postanemo posredniki za druge, da jim prinesemo svobodo in upanje. Tudi ta vidik današnjega evangelija je nadvse aktualen. *Ne bojmo se prositi za pomoč, če jo potrebujemo, in še manj se bojmo ponuditi pomoč, če smo jo sposobni dati.* Naj nas za konec opogumi Pavel: »Če pa je v vas Kristus, je telo sicer mrtvo zaradi greha, duh pa je življenje samo zaradi pravičnosti« (Rim 8,10).

Izhodišča za razmislek ob današnjem evangeliju:

- V katerih »grobvih« se trenutno nahajate: iz katerih »smrti« vas Gospod kliče: »Pridi ven!«?
- Kolikšna je vaša vera v to, da lahko Jezus učinkovito poseže v vaša življenja?
- V katerih vidikih v današnjem evangeliju se najbolj prepoznate in kaj vam govorijo v trenutni situacije pandemije koronavirusa?